

עין משפט
גר מצותה

א (מי פירא מלך) מעשר
שני ה' יא; **צב** ב' מיי
זכיה ופסוק מלך ח
פירא מלך גולה ואברהם
יא יא רמז עקן פס
טושיע ח"מ פ' רמז
פסוק ג ופ' רמז עקף ד'
צב ב' ד מיי פירא מלך
גולה ואברהם ה' יא
פסוק עקף עקף ח"מ
פ' רמז עקף ד'
צב ה' פירא מלך
מירושן ה' יא ויין
גמיה מלך עקן ב' טושיע
אברהם פ' קלם עקף א':
צב ר' מיי אס מלך הלכה
ב' רמז פס טושיע
אברהם פ' קלם עקף ג'
הכאה טושיע ד'

יביע חננאל

אמר רבן גמליאל עיסור
אמר שאני עתיד לומר
נתון ליהושע (בן לוי)
ואז מקומנו משרש לו
הוא משל ראשון. ועיסור
אחר שאני עתיד לומר
הוא משל שני נתון לקרבא
משל שני נתון לקרבא
ואז יוסף שאני פרנס אהרן
לד' לבינים משל שני
לד' כי שיהיה בן לעצים
ונתקבלו שני זה מה
הוא ר' יהושע ורבי בצר
שהיה של ר' בן יהושע.
ופוקר ר' משל שני אב
משל שני לקרני ור' זמני
שקבל ר' בצר כסף שיכור
וקרעו את זה בקרקע
ובכל מה שביטורו וקרני
כסף שהקרקע נקנית
כסף ובשטר ובחוקה
כסף כי שיכורו חקקו
כסף ובשטר ובחוקה.
ואמר ר' אמאי לא אקני
ר' אהרן את משל אב
מסדר. ואמר ר' משל שני
המשפץ עליו הוא וזכי
השמים הקהנו לו ואין
לעצים כל אלא מכת
אשרה שהיה שאל
לגאיה לו שירצה. וקרני
רשומה בתנא דר' נקנית
במחלף (ב) דהלפין דר'
מקל ומסכר הוא כלסר
מקל הסודר ומקנה לו
תפץ את מחמנה כהנה
כסר בהודיא תביאנה
בנהה הגאנה אבן קרקע
תנהה אלימחא אר. ר'
דמא פירק מירוק ארס
שקני. כלסר אם ארס
הקנה לחבירו כלסר רב
הודיה ונתון נתון
הוא מקל המנהה קנא
ואצני דאני עמר בצר
שדמו. ומקשי עליה ארס
אז דרעת ארס מקנה
אזה וקרני ורשו ששומת
אז ציבא לא בצר חצירה.

(א) נראה דגיל ששים לא.
(ג) נראה דספר כאן וזיל היי
איה מתון לקטת פ"ג תרקע
ולא היא חליפין דרך וס'
נחיה אינו יכול להקטת
בחליפין אבל הקטת חג
תרקע וס'.

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

וילתם לבעלים זה המעשה ד"ר' מן נמסרת מעשר שני (פ"ה)
(מ"ו) גבי ביטור דמתן האם ערב הפסח של רביעית ושל צניצית
הביטור נותן תרומת ומעשר לטון כ"י מי שהיו
מירוחו רחוק ממנו ר"ך לקרות להם שם פירוש שם הבעלים
שיקנה אותם ללוי וללכאן ומעשה נמי
כ"ר' חקנים כ"י וא"ת ואמאי לא נתן
תרומה גדולה דמתן כהן דמע"ט
נותן תרומה ותרומת מעשר לטון
הש"י ר"א בן עזריה היה עמו כדקמי
סיפא עמד רבי יהושע ואמר תרומת
מעשר שני נתון לר"א בן עזריה וי"ל
דתרומה גדולה קרס נספס הפרישה
ונתנה גליי שפלה היתה להפרש
דקטעה אמת פוטרת את הכרי ויעטלה
באומד ועוד שהתבואה היתה ככר
מותרת צניחו של ר"ג דמזבח
בירושלמי ותרומה גדולה מפרישה
בשדה מיד אחר המזבח כדאמרין
בירושלמי דמעשר שני מלא פירות
בשדה מפחרין מותרין משום גזל
ומיידין תנעש ופסורין מותרת
דל"א לגזון שיעקר אלא"כ נתרמה
תרומת מעשה:

וְיִתְּנוּ לַיהוֹשֻׁעַ, וְהָיָה וְהָאֵל קִנְיֹנֵהוּ
עוֹלָם וְיִזְלֶה דָם כְּרֵעַ דְּלֹמֶר
דְּקוֹדֶס קִנְיֹן דְּקֹא לְלִי וְלֹמֶר קִנְיֹן
לְכַנְיֹן וְלִלְי דְּלֹמֶר פִּי"ב וְלֹס דְּלֹמֶר
(דָּף טו. וְלֹס דִּי אִין) וְלֹס דְּלֹמֶר
ר' יוֹחָן כִּן גּוֹדֶנְדָּא שְׁלֹמֶר לְר' יְהוֹשֻׁעַ
חֲזוֹר כִּן שְׁלֹמֶה מִן הַמְשׁוֹרְרִים וְאִי
מִן הַמְשׁוֹעֲרִין (עֲרִיךְ דָּף י"א): מִשְׁמַע
שִׁבְדוֹ שְׁמִיעָה לְוִיס וְגִשְׁלֵי הַחֲלִיל
(סוּסֵה דָּף י"ז): אֲלֹמֶרֶן מִגִּשְׁלֵי דְּלֹמֶת
בְּמִקְדָּשָׁא הִיוּ טוֹטְלִין שְׂכָן מִלָּחָם
הַפְּתִים וְלֹחֶם הַפְּתִים אִינוּ מוֹתֵר אֵלָּא
לְבַהֲמֵי וְיִזְלֶה נָג' מְקוֹמוֹת הִיוּ הַכֹּהֲנִים
שׁוֹמְרִים בְּבִהְמוֹת דְּלֹמֶר' בְּרִישׁ מַס'
תַּחֲמִיד וְלֹחֶם מִגִּשְׁלֵי דְּלֹמֶת הִיוּ טוֹטְלִין
שְׂכָר מִלָּחָם הַפְּתִים:

מקומו מושבר 15. נסיפא קמני
שקנלו שבר זה מזה וא"מ

ואמאי קבלו שכן היה לו להשאל להם או להשכיר בחמישים ז'ל דשאלה
והשכירות אינה נקנית בחמישים: [וב'] בגד שדרהו של ר"ג היו עוסרין.
והוא והכל התבטלה היתה בניהו של ר"ג דמבונה דירושלמי פירק ג'
דמדעמטורות ובימוא של רבן גמליאל היה משתמר יש לומר דלגבי
וקטס לא היה משתמר שלא היה הספק בין תבטולו ובהבטולו וכן
היה השאל (לקמן ע"ד ק"ק) גבי הובל של צעל היתה מוקף
גלה בגמרא תבטול דלתו מעלמא ובתנא דמשכיר וכדרי יוסי בר'
הימניא והשאל והכל השוכר משתמש בחצר ואם כן הובל משתמר
לדעת השוכר בחצר ואין זכיה המשכיר בחבל דלתו מעלמא
יש לומר שגם משכיר ביתו פסוח לאותו חצר ומקרי עומד בלד
שדכו [ומ"ע חסופות גיטין ע"ע ד"ה פנימית]:

חנר
שדה חבירו וזומן בעליהן לבעל שדה במחנה היאך הדין מי צעין

שאל: **קבלה מינים רבי אבא.** להן כעיס מרבי ירמיה דשפיר דק שיש
גיטין (ק' טו:) בני הורוק נה לאשמו בזמן בימה או בתוך חמרה: ש
וילואו קל וחומר הוא. מן הטעם הלא ידעו דכ"ש לקמן אמר: ש
היה קל וחומר לאמרן לא יאמר איז לא לא: **משנה.** דלמה בעי' דא
בבבד חמרה: אלא אמר רב אשי. לא תחלי טעמא משום דאיתה
דמדין דמדיה אחרבא לא גרעה משלמה להיטיב לה ואילו שלמה
לא שנה הלכך גבי חמנה דחוט הוא לה אן סעדי דמח
לא יחיל לה שמה דאיה הלכך כי עומדת בבבד על כרחה
וילוא שלמה הוא. טעמא דשם מילוק בין קל למתנה וקל על כרחה
דאחרבא משום די דאמרן לעיל (דף י:) לא גרעה משלימות דלא
לאשכר לרביי משום די חסין קטן וקטנה דלמנה בחבור משלימות
גגת דחוב הוא לה אין חסין כ' כלומר איז אדם יכול לעשות
חמיה לאחוי דמגרש שלא מדעה הלכך גגת לא כרמיה א

וּפְקֻדָּוֹ מוֹשְׁכָּר לוֹ. וּקְבֵל מִמֶּנּוּ שֶׁסָּכַר הַמָּקוֹם דְּהֵי קִמְיָא יִשְׁפָּאֵהּ נִחְבְּלָהּ וְזֶה מוֹה שְׂכָר. וְכֵן כָּךְ לִמָּה דְּכִי לִקְטֹה מִעֲשֵׂר שְׂחָהּ חֲרֹה קוֹנֶה לוֹ לִפִּי שֶׁהִמְלִיטָן אֵין קוֹיִן אֵלֶּה אוֹ בְּמִשְׁכִּיה אוֹ חֲרֹה מִקְנֶה לוֹ: **נִטּוֹן לְפִיכָא.** גְּבֻלָּה הִיא וְאוֹמֶה שְׁנֵה שְׁנֵה

מֵעֵשֶׂר עַיִן הַיָּמִת: כִּי אִשָּׁה. רַבִּי
אֵלָא לְקוּרָא אִמְרֵי לֵהוּ כ״ו: מַעֲטָלִי
אֵבֶב מִקְרָעֵי הַקֶּסֶם לֵסֶם. וְלֵאמֹר
מֵשׁוֹס לִקְרָאֵי לֵהוּ מִקְמוֹם בְּזוּרֹת
חֵלֶר אֲשִׁילֵי הַקֶּסֶם לֵהוּ מֵחֵל חֲתֻמָּת
שְׁלִיחַ בְּחֹכֶה קִטּוּ נִמִּי דַחְתָּן (קִדּוּשִׁין
דף כ״ו.) נִכְסִים שְׁלִיחַ לֵהוּ אֲחֵרִית
קִטּוּן עִם נִכְסִים שִׁשׁ לֵהוּ אֲחֵרִית
בְּכֶסֶם מִשְׁמֵחַ הַכֶּסֶם בְּצִבְלִי הַקֶּרֶקֶר
וְהַמַּעֲטָלִין אוֹ אֲשִׁילֵי קִרְתָּא חֲתֻמָּת
וְהַמַּעֲטָלִין בְּחֻמָּתָהּ נִקְיִין הַמַּעֲטָלִין
בְּקִין הַקֶּרֶקֶר בְּלֹא מִשְׁיכָה דְּלִישְׁתִּין
דַּקְדּוּשִׁין (סֵס) מוֹחִית לֵהוּ אֲחֵיִס
בְּחֻמָּתָהּ רְצוּת לִכְסֵף וְלֹאֵב עִם עֵרִס
(ה) מִזְרֹת אֲשֶׁר יִהְיֶהֱוֶה: קִבְלָה.

להאי מירוצא; וזי נא הייז לכן סודר
 כו'. למה לזי לקבל מהן משום:
 אלא. סודר מאי עטמא לא דעובת
 הנאה שפחה לזי לזכין גמליאל
 בשמירת הלל: אינא חשובה ממון.
 דמא נקמת בחליפין. דליכא למימר
 כי קנה ליה ר"ג להאי סודר אקנייה
 חליפין דדידיה בכל מקום שזין דיזין
 דלזין לזי כהן אלא טובת הנאה שבידו
 למא לכל מי שיראה אין זו חשובה
 ממון לחול על זי קנין חליפין: הכא
 נמי. גבי קנין קרקע: אינא ממון
 לקנות על גבי קרקע. בקנין
 שסרקע נקנה זי אלא אפקיזו
 עטמא אפקר גבייהו וזי אוגר להו
 מקום קטנה לזי חלזר בחבורת חזר
 כשאר הפקר: ולא ביא. מהאי דמי
 לא הייז לכן סודר לאו ראיא הייז
 למילך מניה דלזין טובת הנאה נקמת
 בחליפין ועל גבי קרקע דשפיר איכא
 למימר מטלטלי אגב קרקעי הקנה
 להו. ודקאש לזי להקנינו בחליפין:

מסופ. של כהונה ולויה ומעשר עיר: **נפינה** כפיכל בזה. **דכחמי** (דכרס כ) ונתתה ללוי זה מעשר ראשון לגר ליחוס ולאכלתה זה מעשר עמי לפיכך אמר להקטנות במדבר דרך מקח הוא שזה נתן לו כליו מחמיהם ונראה זה הוא כמובן לו: **נפינה אלימלך** י"א. מותר להקנות מחמיהם האטו על גבי קרקע: **רצ פלא** אמר. לעולם נחמיה חזר בקחו ונחמיה הכי לא מקשי לעולם דאלו בנעין הכל בעומד חזר השדה משום דדעת אחרת מקנה אותן שרצן גמליאל הקנה להן מעטעלין שהיו לו בחצר שלהן ולא מהפקידא קט ועומה מחנה ו לקנות ואמ"ג דלחין עומד בזה השדה: **והוא שרץ** פאריסין. הכי יבול והאחולות מנדחין ומנמיחין דקמיין וכתב לו שדה כגון שהיה יכול לרוץ אחריהן ומנמיחין קודם שילאו משדוהו: **והוא ופני** ר' ירמיה **במסנה סיף**. אם היו יבולות של דם אחד והם נמזו

ואם שרץ אחריהן ומגינן ואי לא לא קמי ומאי נותן למיחדר ביה א?
מילוק בין מתנה להפקר ובמתנה אפי"פ כו' ואמר עולה. במסכת
גיט יג א' דמייה בעל כרחיה. שואל וטומא לה ולא יחזא לה למגרסה:
דמי איהו בלד חזרה ולא יחזא לה למקניהו אפילו הכי קנייה לה
וראה לה בעינא לא קניא: לה י"ב. דמי אחרת בעינא צריכא שמהא
על כרחיה אלא גבי מתנה היינו טעמא דלא בעינן עומד אאלה
השקיבל לה מתנה מי לא קני לה ואפילו אין עומדת בלדו חזרה
הי שמהא שזוהו קנייהו לא כשליח אבל גבי גט דחוב שואל חזרה
היה איהו אידה קניא גבי גט על כרחיה ואי לא קני דיה הוא
דמרייהו דעת אחרת מקנהו אותן משום דהך חזר אף על גב
נמי לא אחרביא מותנן בידה הוי נפקא לן חזר משליחות וכו'
אטעריך וכל היכא דלימיה לשליחות איהו לא חזר הלכך גבי
שליח לחוב דאם שלא מדעתו וחזרו נמי לזון בתורת שליחות
משום דזון ומה דאם דמסבוקה לה אף חזרה כמבוקה לה:

32

מסורת הש"ס

(א) [עירובין מו. וי"ג].
(ב) [מנחות קלז. א. ג] גיטין
עו. (ד) [מע"ש פ"ה ח"ע].
(ה) [ד"י"ב כה. ו] [שיין
לע"א]. (ו) [וכן בימות
פס. ח] [וע"ע פס'
קדושין ס. ד"ה ומקומו
ועיין פס' ערכין ל. בפרס'
טו. ולא דענא].

(א) רש"י ד"ה כי אתא וכו'
ערים מצודות אשר;

מוסף רש"י

וּמִקְדָּמוֹ מוֹרֵשׁ לוֹ. וְהָיָה
לְךָ רֵיב יִשְׁעֵי מַיְטוֹס שֶׁכֶּר
מִקְדָּס וְחַלָּה מִקְדָּס כִּסְפִּי.
נִקְיָנוֹ שֶׁנֶּחֱדָה קִרְבָּנָה כִּסְפִּי.
וְיִשְׁתַּחֲוֶה מִקְדָּס יִדְּךָ מִלֵּלָה
וְיִשְׁתַּחֲוֶה מִשְׁעָרָי שֶׁ
(מִיָּמִין) וְתִקְבְּלוּן שֶׁכֶּר וְהָיָה
לְךָ הַיָּמִין לֵאמֹר
קִרְבָּיִים שֶׁסָּוֶה, שֶׁאֵלֶּכּוּ
לְבָרֵךְ לְחֹדֶשׁ דְּרֵי מִיָּמִין
מִשְׁתָּוָן, וְיִשְׁתַּחֲוֶה אֶלֶף מִשְׁתָּוֹ
עַל כָּלן חֲזוֹן מִיָּמִין מִשְׁתָּוֹ
עַל כָּלן הַחֲזוֹן יִשְׁתַּחֲוֶה
מִשְׁתָּוֹ (קִדּוּשֵׁי כ.ו.)
נִתְחַן לְעֻלְבָּאן כִּי יוֹסֵף.
וְיִשְׁתַּחֲוֶה מִשְׁעָרָי שֶׁכֶּר וְהָיָה
עֲקִילָה גְּבֻלָּה עֲנִיִּים הִיא
וְנִסְפִּינָה הִיא עֲנִיִּים עֲנִי